

Michiko to Hatchin

Írta: Catrin

Szines, eseménydús dél-amerikai forogtatag erős női főhősökkel, változatos közzeggel és emlékezetes utazással, ez a MicsiHacs.

Nem meglepő, hogy sokaknál elfejtődött vagy kimaradt ez a 2008-as sorozat (nem túl népszerű dél-amerikai környezet, epizodikusnak tűnő, otaku fétiséstől elrugaszkodó megvalósítás), pedig egészen egyedi animés élményt nyújt, már csak emiatt is megéri időt szakítani rá.

Egy fikatív dél-amerikai országban járunk (ami teljesen Brazíliára hajaz a japán diaszpóra miatt, ugyanis majdnem az összes szereplő keresztneve japán, vezetékneve pedig portugál), talán a 70-es vagy a 80-as években (kinézetre, technikai eszközökből ítélve). Egy bűnöző nő, Michiko Malandro megszökik a börtönből, egy árva lány, Hana Morenos (később kapja a Hatchin becenevet) menekülni próbál erőszakos, nevelő családjától. Kettejük sorsa

összefonódik, mikor Michiko megmenti Hanát, egykori szeretőjének, Hiroshi Morenosnak a lányát. Elmenekülnek és útnak indulnak a szabadság és Hiroshi keresésére. Ez az út toposz megy végig az animém. Epizodikusnak tűnhet, mert Michikóék szinte minden részben más városba, más emberek közé, más sztoriba kerülnek, utazásuk viszont folyamatosan halad előre, egyre több visszatérő, történetet alakító karakterrel és illeszkedő zárással. Ami állandó: az életszelet, a rendőri és gengszteres üldözés, a menekülés, a bűnözés, a múlt képei, a vágyott jövő iránti kitartás, a megszállottság, az akaratosság és a két főszereplő kölcsönhatása, lényegében családdá válása.

Michiko tényleg egy bűnöző, egy gettó, igazán nőcsaj, egy közönséges, nagyszájú, agresszív nő, egyszerre rendkívül erős, laza, független és szabad szellemű ember, akit csak a célja érdekel és tesz a kötöttségekre. Mégis hátráltatják a múltja, a bűnei, a mentalitása láncái, amiket nem tud letépni magáról, csak menekülni előlük... Az utazás során egyre jobban megismerjük, Hana hatására változni látjuk.

Hatchin egy gyerek, akinek túl hamar kell felnőnie abban a gengszter világban, ami körülveszi. Kedves, introvertált, aggódó, makacs, fiús lány, aki bár nem hagyja magát, alkalmazkodik a körülményekhez és a felnőttekhez... Sok esetben határozottabb, logikusabb és realitább, mint Michiko. Apjának keresése kevésbé motiválja őt, mivel érthetően nem kötődik hozzá, Michihez viszont egyre jobban kezd.

„Epizodikusnak tűnhet, mert Michikóék szinte minden részben más városba, más emberek közé, más sztoriba kerülnek, utazásuk viszont folyamatosan halad előre, egyre több visszatérő, történetet alakító karakterrel és illeszkedő zárással.”

Érdekesség egyébként a nevük: a Malandro portugálul gazembert jelent, lásd Micsi... a Morenos pedig barnát, ami azért mókás, mert Hacsí és az apja szőkék és fehér bőrűek...

A többi karakter jellemét és szerepét nem szeretném lelőni, de lényegesebb még Atsuko rendőr nő, aki a lányokat üldözi vagy a gengszter Satoshi, aki Hiroshi gyerekkori barátja és bajtársa. De sok epizódszereplő is

összekapcsolódik, a főhősök múltjához kötődik.

A karaktergárda miatt viszont tölgyoldalú a "világkép". Ebből a fiktív Dél-Amerikából szinte csak a gettót, a nyomort, a lepukkant épületeket, bűnszervezeteket és korrupt rendőröket látjuk. Kapunk persze lazítást, szebb, gazdagabb, hétköznapibb környezetet, városképet, de alig. Viszont ezzel remekül érzékeltetik a készítő a „parás” környékeket, a nehéz körülményeket, a brazil és mexikói forgatagot.

Pozitívumok

Az anime nem ragad le az egyes cselekmény állomásokon, minden bonyodalmon végül könnyedén átrágja magát, hogy tovább utazhassunk. Kerek, tartalmas sztorit kapunk. A legvége tetszetős zárást és fej-

lődést ad a karakterek útjának. Továbbá jó műfaj egyveleg. Akciódús, kalandos, a csendesebb epizódjai pedig érdekesek, hangulatosak, így szinte nincs üres vagy unalmas járat. Az üldözések, verekedések látványosak, izgalmasak. Vígjáték elemei a karakterek jelleméből, reakciójából, szövegeléséből adódnak. Sokszor laza, mókás a hangulat, nem veszi baromi komolyan magát az anime, a főszál viszont elég kemény, olykor véres és mindig balhés. Érzelmeket tekintve elég széles a skála, MINDENT kapunk, kapcsolatok terén is, de hosszan vagy túldramatizálva semmin sem időzünk. A legtöbb kötődést nem nevezi meg, de láttatja az anime.

Szerencsére a kellően dél-amerikai temperamentumos hangulat sem csap át telenovellás attitűdbe, inkább túl maffiás helyenként.

Vizont nem tálalja úgy a sorozat, hogy ez normális lenne, sőt, jócskán ítélkezik a karakterek felett, mindenki megissza valahogy a levét ennek az „életvitelnek”.

A karakterek nagyon szerethetőek: Michiko egy jelenség. Vonzza az embert, ráadásul kedveljük az ilyen mindenkit lazán leverek karaktereket, hát még ha nő. Hana pedig aranyos, nem válik idegesítő kölyökké vagy teherre a néző számára. Aggódunk érte. A többi arc is színesíti a palettát. Nincs két egyforma karakter, érthetőek a motivációik.

Nincs idétlen fanservice sem. Michiko persze szexi, dögös, legtöbbször minigatyában a melleit kirakva ábrázolják, de nem érezzük, hogy ez folyamatosan arcunkba-ecchi lenne. Minőségi, ahogy ezt a brazil gettós stílusát tálalják, Michiko karakterének szerves része. Hatchin pedig hiába van abban a korban, szerencsére egyszer sem használják loliként, megmarad egy komoly, cinikus, makacs kislánynak.

A karaktereket kiváló seiyuu keltik életre, kiemelném Maki Yokót, Michiko hangját. Érdekesség, hogy más animében nem hallhattuk, de telitalálat, ahogy Michikót játssza a színésznő.

Az anime Yamamoto Sayo (Lupin III: Mine Fujiko, Yuri!!! on ICE) első teljes rendezése, így a többi sorozatához hasonlóan már itt is megkaptuk a rá jellemző „fétiseket” (LGBT karakterek, szexualitás, szó-

komondás, napszemüveg mánia, rúdtánc, piálás, szleng stb.), amiknek a jelenlétét, illetve tálalási módját kifejezetten kedvelem.

A Manglobe stúdió jóvoltából kidolgozott látványt kapunk, a hátterek isteni. Minden környezet annyira színes és részletes. Tele odaillő tárgyakkal, tartalommal. A szobák, épületek berendezése, dekorálása félelmetesen jó. Az egész animéből árad

egyfajta Dél-Amerika hangulat. Az akció jelenetek animálása helyenként emlékeztet. Ami pedig kiemelt figyelmet érdemel, az a karakterek ruházkodása, frizurái. Állandó mozgásban vannak, egyszóval változatosak. Gyakori, hogy egy részen belül többször is ruhát cserélnek a szereplők! De szinte részenként minimum más van rajtuk.

A zene is találóra sikerült, amiért Watanabe Shinichiro producerként felelt, a brazil Kassinnal karöltve. Így kellően latin, autentikus, pergős és hip-hop aláfestést kapunk.

Összhatását tekintve érezhetünk egyfajta mágikus realizmust is az anime nézése közben. Némi túlzással és saját nosztalgikus élményeimből merítve már-már olyan, mintha a *Száz év magányt* a *Kino no Tabival* és a *Samurai Champloo*-val ötvözték volna.

Negatívumok

Az előbb említett "mágikus" vonalból kiindulva térjünk is rá a sorozat gyengepontjaira: a sztori tele van túlzásokkal, ha úgy tetszik deus ex machinával, de nagyon durván (van úgy, hogy balhéban ér véget egy rész, a következő pedig később folytatódik, mintha mi sem történt volna, és nem is térnek már a korábbi problémára vissza-tippjeink úgyis lehetnek, mi történhetett). Ez annyira nem baj, ha eleve erre számítottunk, amikor leülünk a sorozat elé, nem pedig véresen komoly, realiztikus seinre. Igazából ezekkel a túlzásokkal még menőbb, ugyanakkor még rajzfilmesebb, mesésebb a kapott akció.

Viszont sorban érkeznek a szokásos sablon marhaságok is, pl. hogy ott vannak a szereplők kezében a fegyverek, de nem találják el a másikat (ez nem állandó, „csak” a főszereplők környekén) vagy, hogy megvárják a másik monológját, a rendőrök

„Viszont jó, ahogy a cselekmény érezteti a nézővel az események értelmét vagy épp értelmetlenségét...”

állandóan szerencsétlenek stb. Annak mondjuk örülhetünk, hogy legyenek akár mennyire bűnöző karakterek, a kislányra nem szálltak rá, persze van oka, hogy miért nem, de másképp is alakulhatott volna. A pozitívumok közé tartozik ebből kifolyólag, hogy nincsenek kimondottan fekete-fehér jellemek, hiába balhész az összes.

A sorozat végére az egyes sztorielemeztől besokallhatunk: ki nem mondott dolgok, történetbeli lyukak, az állandó utazás, rohanás, a konklúzió előtti Hiroshi szál... Viszont jó, ahogy a cselekmény érezteti a nézővel az események értelmét vagy épp értelmetlenségét, ami a karakterek szemszögéből is ugyanígy fog működni.

A karakterek íve fejlődik, de látszólag csak lassan, minimálisan. A végéig úgy

érezhetjük, hogy ugyanazok a jellemek maradnak. Arról pedig szó sem esik, hogy a szereplők félig japánok vagy, hogy az ottani japán közösséghez tartoznak... csak adott a nevük, amiből ez egyértelmű lesz.

Negatívumok közé sorolnám még a romló, a végére egyre elnagyoltabb animációt és dizájnt.

Továbbá megosztóak lehetnek Yamamoto rendezőn korábban említett "fétisei" vagy Hatchin seiyuue, Ingo Suzuka. Igazából jók a hangok, szerintem ő is találó, de nem elég kislányos. Valahol érthető, miért őt választották Hanának, és jobb így, mint nyávogós kislányként, de egy kicsit lehetett volna gyerekesebb.

Aki egyedi animés szórakozásra és kikapcsolódásra vágyik, mindenképp tegyen a Michiko e Hatchinnal egy próbát a hibái ellenére is, mert érdemes. A magazin következő számában a rendezőről, Yamamoto Sayórol olvashattok majd bővebben.

Cím: Michiko e Hatchin

Hossz: 22 rész

Stúdió: Manglobe

Év: 2008

Műfaj: akció, kaland

Értékelés

MAL: 7,89

ANN: 7,69

Anidb: 7,7